

Fehér ing, fekete nadrág és iskolanyakkendő, ezt vette fel reggel pár Nagy Imré-s diák és tanár. Igen, 2011. szeptember 29-én megyei díjazás volt a tantárgyversenyeken bizonyítóknak a Segítő Mária Római Katolikus Gimnázium dísztermében.

Belépve a nagy, lépcsős épületbe, a büfé tűnt fel először. Már akkor tetszett a látvány: pástétomos kenyereken paprika piroslott, a szendvicsek szinte hegyekben álltak, körülötte víz, tea, kávé, szem-szájnak ingere. Merem állítani, hogy a csapat nagy része elkacérkodott a gondolattal, hogy segít a mennyiség csökkentésében. De fel kellett menni, helyet foglalni.

Fent sokáig keresgélünk, míg találtunk pár széket. A terem már tömve volt. Akkor még nem tudatosult, hogy a nagy létszám egyenlő a hosszú díjazással.

A műsor kezdete hangulatos volt: hegedűszó és zongora egybecsengő játéka. Ezt követte a személyes kedvencem, a fuvola, szintén zongorakísérettel. Ezután az elmaradhatatlan beszédek. Nos, a társaság nagy része, én is, ekkor sóhajt, mi tagadás - nem a kedvencem. Pedig ha tudtuk volna! A szaktanfelügyelők egymást váltották a mikrofon előtt, és több tucat "olimpikon" sorakozott fel oklevéllel a kezében. Persze mindenkinek remek érzés ott állni annyi ember előtt és egy kézfogás mellett átvenni az elismerést, de mégis! Ahogy telt az idő a taps halkult, karjaink zsibbadtak, ásítottunk. Ezen a ponton visszasírtuk a beszédeket! A büfé már üres volt. Orkán utáni állapotok uralkodtak: a tálcák üresek, a kannák szintén, és a poharak szanaszét. Még a "tündéri" könyvjutalmainkba is bele-belelapoztunk. Már a Mi a manó című könyvet böngészgettük, mikor jött a füles: "Ha befejezte a szónok, felállunk, és megyünk fagyizni!" Mi sem kellett még! Azonnal tovaszállt minden bánatunk. Még a büszkeséget is felülmúlta, amit akkor éreztünk, mikor egyenruhánkra mondtak bókot. Valahol vártuk ezt, mert a büféből egy csepp vizet se kaptunk a torkunkban uralkodó Szahara nedvesítésére.

No, de ez a két gombóc megért mindent. A fagyizó előtt kígyózó hosszú sor gyorsan apadt. Fizetéskor pedig, nemhogy olcsóbban fizethettünk volna, plusz adag árát kérték. Később kiderült: a számlázó el volt állítva... És hát innen a "legrövidebb" utat választottuk az iskola felé. Ó, milyen fárasztó a séta! Minden átjárónál meg kell pihenni, hisz ez az új gyorsaság, amit felfedeztünk, nagyon kimerítő. Hozzánk képest a csigák száguldottak! A végső kimerültség ellen megálltunk a játszótéren sziesztázni. Mondani sem kell, a hangulat pazar volt. Közülünk még senki sem lógott, főleg nem tanári kíséretben. Előbújt az óvoda belőlünk, még bizony a felnőttek is ráültek volna a parányi hintákra, ha tehették volna. Nem nagyon vágytunk vissza órára. Szoknyában és fehér ingben nem minden nap csúszdázik az ember. Aztán mégis várt a kötelesség, de csak enyhén.

Kiváló napot zártunk. Mikor otthon elmeséltem, hogy nem voltam órán, anyu tejfehér lett. De visszatért a pír az arcára, látván az okleveletem.

Tankó Aliz Ágota 8.B, 2011